

samme hammel og modarbejder ikke hinanden med konkurrerende devalueringer osv. Så jeg opfatter det sådan, at et af hovedargumenterne for den fælles valuta er stabilitet og bedre beskæftigelse.

Til hr. Peter Skaarup vil jeg sige: Jeg er enig i, at et eurosamarbejde i Maastrichttraktaten, der indeholder afsnittet om Den Økonomiske og Monetære Union, i sig selv er en større integration i forhold til tiden før 1992. Jeg er også enig i, at det, vi ser nu med Euro-11-ministrene, er et tættere og tættere politisk samarbejde mellem de ministre, og det må man for min skyld gerne kalde integration. Jeg anerkender, at vi er flettet økonomisk ind i hinanden, og at vi har godt af at samarbejde, men jeg anerkender ikke, at det fører til Europas Forenede Stater med en overnational føderal regering.

Så til hr. Frank Dahlgaard: Jeg må sige, at titler gør intet indtryk på en radikal økonomiminister. Uanset om det er en nobelpristager, eller hvem det er, ejes den politiske sandhed ikke af eksperter.

Peter Skaarup (DF):

Jeg er da glad for, at økonomiministeren trods alt erkendte, at det fører til yderligere integration, tættere politisk samarbejde, eller hvad ordvalget nu præcist var. Men må jeg så ikke lige sige, at vi kan jo ikke tilbage i historien se nogen eksempler på et økonomisk samarbejde eller en økonomisk union, der ikke medfører, at man skal til at integrere alle andre politikker.

Det at lave en økonomisk union medfører, at for at kunne styre den økonomiske politik er man inden for alle politiske hovedområder nødt til at have et utrolig tæt samarbejde, som gør, at man er fastlåst, og at man afgiver suveræniteten dag for dag. Kan ministeren finde nogen eksempler tilbage i historien på, at det ikke har været tilfældet? Og vil ministeren ikke godt bekræfte den konklusion, som nobelpristageren når frem til, nemlig at i den sidste ende – det kan godt være, det ikke ønskes af regeringen, men det er i hvert fald den politik, regeringen indirekte lægger op til – fører det altså til Europas Forenede Stater?

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for ministerens svar, især det med, at titler ikke imponerer hende. De imponerer heller ikke mig, men argumenter må da gøre et indtryk. Det gør de da i hvert fald på mig.

Nobelpristageren siger – det er konklusionen, og jeg ved, ministeren har papiret – at konstruktionen med euroen og ØMU'en har to svagheder: Euroen er ikke bakket op af en stærk central EU-stat, og den har ikke nogen værdi at falde tilbage på, fordi den ikke er nogen gammel valuta, der har vist sin styrke tidligere, og i en ustabil verden kan disse svagheder vise sig at være fatale.

Så er mit spørgsmål til ministeren: Vil ministeren fuldstændig afvise, at euroen har vist svaghed lige siden sin start, og at den er faldet, også på det sidste, til trods for, at de økonomiske forhold egentlig ikke er helt tossedede i euroområdet? Kan det ikke lige præcis skyldes det, som Robert Mundell peger på, nemlig at der er ikke den stærke politiske styring bag og derfor ikke tillid til systemet, og at der derfor er et problem? Og vil ministeren afvise, at det, man har drøftet på mødet i Euro-11 i går, ikke var, at euroen er en fantastisk succes, men hvad i alverden man skal gøre?

Anden næstformand (Henning Grove):

Tiden er gået for længe siden!

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal med stor beklagelse meddele hr. Frank Dahlgaard, at jeg desværre ikke var med ved Euro-11-mødet og derfor ikke kan vide, hvad man har diskuteret i går.

Dernæst vil jeg sige, at jeg er jo som liberal glad for markedskræfterne, og jeg har stor tiltro til, at de forventninger, investorerne har, afspejler sig i kurserne. Men jeg kan godt forstå, at euroen står lavere i dag, end den gjorde for nogen tid siden, fordi vækstudsigterne i USA imod i hvert fald nogles forventninger tidligere på året stadig viser sig at være meget store. Euroen afspejler på den måde, altså ved sit forhold til dollaren, disse vækstforudsigelser, men det vil jo vende, hvis jeg må henvise til Wim Duisenbergs indlæg i Financial Times i fredags, som jeg er sikker på at hr. Dahlgaard også har set.

Så vil jeg sige meget kort til hr. Skaarup, at selvfølgelig skal vi lære af historien, og det er derfor, EU-samarbejdet er skruet sammen på en helt ny måde, som ikke er set før i historien: for at finde ud af, hvordan vi kan løse den opgave at forebygge krig og den kolde, ubønhørlige kapitalmagt ved et samarbejde mellem selvstændige stater. Det er opskriften, og jeg ville ønske,